

Ιεροπετήμισθανόντων Φίλων Κονζάκην περίου

Τέ. Αγιωτάτα Μητροπολίτα Ε' Φέσια Ιωάννε
Μάρχα τῷ εὐγενικῷ. ὅμολογοφ τῆς ὁρθῆς πίστεως
ἐκτεθεῖσα ἐν τῇ Φλωρευτίᾳ, κατὰ τὴν
πρὸς λατίνου γενομένη σύνοδον.

Εγώ τῇ τῷ Θεῷ χάριτι δόγματι ἐντραφεὶς
εὑσεβέστι, καὶ τῇ Αγίᾳ καθολικῇ Εκκλη-
σίᾳ διὰ πάντων ἐπόμενος, πιστεύω καὶ ὅμολογῶ τὸν
Θεὸν Ιατέρα, μόνον διαρχὸν καὶ αὐτίου, πιγήν
δε καὶ αἰτίαν τῆς ὑἱοῦ, καὶ τῆς πνεύματος. ὁ γὰρ υἱὸς
εἶ αὐτῇ γεγέννηται, καὶ τὸ πνεῦμα εἴς αὐτῇ ἐκ-
πορεύεται. μηδὲν τῷ ὑιῷ συμβαθλούμενον πρὸς τὴν ἐκ-
πόρευσιν, ὡσπερ γένεται τῷ πνεύματος πρὸς τὴν γέν-
νησιν. κατὰ τὸ ἀμα τὰς προόδιας εἶναι καὶ συναλλή-
λαις, ὡς οἱ θεολόγοι Πατέρες διδάσκεται. διὸ τῷ
το γὰρ καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἄγιον ἐκπορεύεται διὸ ὑἱοῦ
λέγεται, τοῦτο δέι μετὰ τῷ ὑιῷ, καὶ ὡς ὁ υἱός. εἰ
καὶ μὴ γεννητῶς ὡς ἔχεινος. ὁ δέ υἱός εἰ λέγεται
γεννηθεῖται διὸ τῷ πνεύματος. διὸ τὸ σχετικὸν εἰ-
εῖναι, τὸ τῷ ὑιῷ σηματικόν. οὐαὶ μὴ δόξῃ υἱὸς εἶναι τῷ
πνεύματος. εὐτεῦθεν καὶ πνεῦμα μὲν ὑιῷ λέγεται
διὸ τὸ κατὰ φύσιν οἰκεῖον. καὶ τὸ δὲ αὐτῷ πεφύνε-
ναι καὶ δίδοθαι τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δέ υἱός τῷ Πα-
τρὸς λέγεται, τῷ δέ πνεύματος ὁ υἱός εἰ λέγεται
κατὰ τὸν Νύσσιν Γρηγόριον. εἰδεὶ τὸ δὲ ὑιῷ ἐκπο-
ρεύεται τὴν αἰτίαν εἰδῆλη, καθαγρερ οἱ νέοι θεο-
λόγοι φασίν, ἀλλ᾽ εἰ τὸ δὲ αὐτῷ ἐκλαμψεῖν καὶ πε-
φύνεται, καὶ ὅλως τὸ συμπροσέναι, καὶ συμπαρομάρ-
τεῖν κατὰ τὸν θεηγόρον Δαμασκηνὸν, οὐδὲν. οἱ
θεολόγοι πάντες εἴδης ἐντῶς ἀφίσαν τῷ ὑιῷ τὴν αἴ-

τίαν, ὁ μὲν Διονύσιος, λέγων, μόνη πιγή, ταῦτα
ἔσιν αἰτία, τῆς υπερβασίας θεότητος Πατέρος, καὶ
τέτω τῆς ψίλης καὶ τῆς πνεύματος διακρίσεως. ὁ δέ, Αὐτούς
διανέσιος, μόνος ἀγέννητος καὶ μόνος πιγή θεότητος
ὁ Πατέρος, ταῦτα μόνος αἰτία καθάπερ εἴ, μόνος αἰτίας.
ὁ δέ, Γρίη, ὁ θεολόγος πάντων σύστατος ὁ Πατέρος,
τῆς ψίλης, πλὴν τῆς αἰτίας, ὁ δέ, Μάξιμος,
ὅτι οἱ Ρωμαῖοι τὸν ψίλον καὶ ποιῶσιν αἰτίαν του
πνεύματος; ὁ δέ, Δαμασκηνὸς καὶ εὖ ἄλλοις, πόσα
ἄριστα, πιγή, αἰτία γεννήτορι, τῷ Πατρὶ μόνῳ
προσταρμούσεων. ἐκ τούτου ὁ θεολογικώτατος οὗτος Δα-
μασκηνὸς τῆς ΔΙΑ: τιθεὶς ἐπὶ τῆς ψίλης, τὴν ΕΚ,
ἀπηγόρευεν, εὖ μὲν τῷ ὄγδόῳ πῶν θεολογικῶν
λέγων, εἰς τῆς ψίλης τὸ πνεῦμα τὸ λέγομεν, ψίλη δε
ὄνομάζομεν, καὶ διὰ ψίλη φανερῶσαι καὶ μεταδίδοσαι οὐ-
μένη οὐκολογούμενη, εἴ τοι ιγέ, πάλιν. ὁ αὐτὸς,
πνεῦμα ψίλη ως εἴς αὐτὸν, ἄλλος δὲ διὰ αὐτῆς εἰς
τὴν Πατρὸς ἐκπορευόμενον, μόνος γάρ αἴτιος ὁ πα-
τέρος, εἰς τῇ πρὸς Ιορδάνην ἐκπολῆ πρὸς τῷ τέ-
λει πνεῦμα ὄνυπάσατον ἐκπόρευμα καὶ πρόβλημα,
διὰ ψίλης, καὶ εἴς ψίλην, ως πνεῦμα σόριατος. Θεῖ
λόγια εἴσαγγελτικόν. εἰς δὲ τῷ εἰς τὴν θεόσωμον
ταφήν τῷ κυρίᾳ λόγῳ, πνεῦμα ἀγίεν τῷ θεῷ, καὶ
πατρὸς, ως εἴς αὐτὸν ἐκπορευόμενον, ἀπερι καὶ τῷ ψίλῃ ψίλου
λέγεται, ως διὰ αὐτῆς φανεράμενον καὶ τῇ αὐτίσει με-
ταδιδόμενον. ἄλλος εἴς αὐτὸν ἔχον τὴν ψίλην.
διῆλον γάρ, ως ἐνθα μεστεῖσαν αἰτιώδη διῆλοι οἱ
ΔΙΑ: καὶ τὸ προστεχές αἴτιον ως οἱ λατίνοι βάκλον-
ται, πάντως ἰσοδυναμεῖ τότε τῇ ΕΚ, καὶ οὐ ἐτέρος
αἵτις ἐτέρος τὴν χρῆσιν ἀντιλαμβάνεται. ως τὸ δὲ ἐκ-
τισάμην ἀνθρώπων διὰ τῆς Θεᾶς, ταυτὸν τῷ εἰς τοῦ
Θεᾶς, καὶ ὁ Λυκίος ΔΙΑ Γυναικός. ταῦτα εἴκαντα
οὐτις οὐδὲν αἰτία τακτική συναγηγόρευσεν λαίπεται.

έρα τὸ ἐν τῇ πατρὶ δί οὐδὲ ἔκπορεύεται, τὸ πνεῦμα τὸ ἄγιον, ὃ τῷ λέγεσθαι κατὰ τὸν τῆς συστήματος θεολογίας τρόπον, ὡς ἔχ πατρὸς ἐκπορευόμενον, γε διάβολος φανερεῖται, οὐ γυνωρίζεσθαι, οὐ ἐξ λάμπει, οὐ πεφυγμένος μέσοισθαι. τότε γάρ φησίν ὁ μέγας βασίλειος γυνωρίστικὸν τῆς κατὰ τὴν μαστικήν ιδιότητος συμμείου ἔχει τὸ μετὰ τὸ οὐρανόν τὸν ἀντῶν γυνωρίζεσθαι, καὶ ἐκ τῆς πατρὸς ὑφελάχυτο, τότε δέ τοῦτο τὸ διὰ τὴν μηδέ βάλεται, τὸ μετ' αὐτῶν συνεργεῖσθαι. Οὐ γάρ οὐκ ἄλλη τις ιδιότης ἀποδέδοται τῇ πνεύματος ἐνταῦθα πρὸς τὸν θεόν, οὐ τὸ μετ' αὐτῶν τὸ γυνωρίζεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλη τις πρὸς τὸν πατέρα, οὐ τὸ δέ αὐτῶν ὑφελάχυτο. οὐκ ἄρα δέ τὸ μηδέ μφέλησθαι, οὐδέ τὸ εἶναι ἔχει τὸ πνεῦμα τὸ ἄγιον. επειδή τοι δέ καλύπτει δί οὐδὲ ἔκπορεύεσθαι λέγειν τὸ πνεῦμα τὸ οὐρανοῦ, ὡσπερ δί οὐδὲ τὰ πάντα γυγενῆθαι λέγεται οὐδὲ λέγειν λέγεται τῆς ΔΙΑ, καὶ μένειντοι αὐτοῦ τῆς ΕΚ, τότε δέ οὐδαιμῶς οὐδὲ αὐτὸν τὸν πνεῦμαν καίμενον. τότε χωρὶς τὸ πατρός, οὐδὲ τὸν πατέρα διέλθειν τὸν πατέρα τοῦτον οὐδὲ αὐτὸν τὸν πατέρα λέγεται. τότε δέ τὸν αἰτίαν οὐδὲ δέ τὸν πατέρα λέγεται, οὐδὲ καθαρῶς ἀπηγόρευται. τότε δέ τὸν πατέρα λέγεται τῆς Διδασκαλῶν φωνάς, εἰ τὸν αἰτίαν τοῦ πνεύματος τῷ οὐρανῷ διδόσασιν, ὅτε γυνωρίζω, ὅτε παραδέχομαι, τοιμαρθίενος, ὅτι διεφθαρμένη τοσούτη παρέγραπτοι, διάτε πολλῶν ἄλλων, καὶ διὰ τοῦ Καθεδρᾶς τῆς προνεγκάτως πάρα αὐτῶν βιβλίου, οἵτις οἰκειενταῖς ἐβδόμης συνόδη, τὸν οἶρον ἔχοντας μετὰ τῆς ἐντῷ συμβόλῳ προστίκης (*). ὅπερ ἀναγνωσθεῖ διαδοσμὸν φυτῶν αἰσχύνην κατέχεεν, οὐα-

σικ

(*) Διηγεῖται τέτοιαν διμέριας Επικλησιαί εχοντας, Συρόπελος, λέγων, ὅτι ἐγέλασται οἱ αὐτολικοὶ μεγαλῶς. καὶ ὅτι δεύτερον παντελῶς δέν τὸ αὐτεργαταν εἰς καμμέσαι διαλεξίν.

σιν οἵ τότε παρόντες. οὐδὲν δέ μη σύχντική τοῖς οἰ-
καμενικαῖς συνόδαις. καὶ τοῖς κοινοῖς αὐτῶν δόγματιν.
δέ τὸν ὅλως ἀσύμφωνον θοῖς μάνατολίκος. Διδοκτη-
λοίς ἔγραψεν οἱ πατέρες ἐκεῖνοι, οὐδὲν οὔτε τοῖς οὐκ
χριστιανοῖς, καθόπερ δὴ ωλλων πολλῶν ἐκάλυψεν. διτῶν
ἀποδείκνυται. διὸ τῇ τοῦ τὰς τοιαύτας διπλιγόνους
φωνὰς περὶ τῆς τῷ Αὐγίτε πνεύματος ἐκπρεύτεις,
ἀπετῶ; καὶ συμφωνῶν τῷ οὐρώ. Δικριστικήν, ἐκ τῆς
ὑπὸ τὸ πνεῦμα ἡ λέγυω, κανὸς οὖς τοῖς ήν εἴτε οὖς, τάτα
λέγειν δοκεῖ. οὐτε λέγιω τὸν υἱὸν αἴτιον, οὐδὲ προ-
βολεῖ, ἵνα μὴ δεύτερος αἴτιος εἴη τῇ τριάδι, καν-
τεῖται δύων αἴτιοι, καὶ δύων αἴρχαι γυναικῶσιν. οὐ
διαγέρει στιῶδες ἐνταῦθα τὸ αἴτιον κοινὸν καὶ ἐν τοῖς
τρισὶ προσώποις ὑπάρχει. καὶ διὸ τῇ τοῦ τὰς δύων αἴρ-
χαις ἡδητῇ ἀδικιῶς οἱ λατίνοι φεύγονται, μέχρις ἂν
τὸν υἱὸν λέγωσιν αἴρχην τῷ πνεύματος. οὐδὲ αἴρχη
προσωπικὸν μπάρχει, καὶ διακρίνων τὸ πρόσωπον.
κατὰ πάντα τοίνυν ἀπόμενος ταῖς ἀγυπτίαις. καὶ οἰκου-
μενικαῖς ἐπτὰ συνόδοις, καὶ τοῖς ἐν αὐταῖς διαλέμ-
ψασι θεοσόφοις πατράσι, πιστεύων εἰς ἕνα Θεὸν πα-
τέρα παντοκράτορα ποιητὴν θρανόν καὶ γῆς ὁρατῶν το-
πάντων καὶ αἰρετῶν καὶ εἰς ἐνας κύριον. Ιησῆν Χριστὸν
καὶ λέγεται δλον τῇ τοῦ τὸ ιερὸν τῆς πίτεως
μάντυμάτε καὶ σύμβολον, τὸ παρόδιον τῆς πρώτης
συνόδου τῆς δευτέρας εκτείνει. παροχθὲν τῶν λοι-
πῶν καὶ βεβαιωθέν, ὅλην φυχῆν δεχόμενος, καὶ φυ-
λάκτων, ἀποδέχομαι καὶ ἀπάζομαι πρὸς τοῖς εἰρη-
μέναις ἐπτὰ συνόδοις, καὶ τὸν μετ' αὐταῖς αἴροιτ-
τεῖταιν ἐπὶ τῷ ἐυτελῆς βασιλείᾳ Βασιλέως Πρω-
μαίων καὶ τῷ Αὐγίωτού Πατριόρχη Φωκίᾳ, τὴν καὶ
οἰκαπενικὴν ὄγδοην ὀνδρανοτεῖσαν. οὐ καὶ τῶν ροποτη-
ριτῶν παρόντων Γάλινα τῷ μακαρίῳ Πάπᾳ τῆς πρε-
βυτέρας Πρώμης, Μαύλῳ καὶ εὐγενίᾳ τῶν Επισκόπων
καὶ Πέτρῳ πρετερότερῳ. καὶ Καρδιναλίᾳ, ἐκμρώτε μεν

καὶ ἀνεκῆρυξε τὸν εὔθδυμον οἰκαπιτικὸν σύνοδον, καὶ ταῖς πρὸς αὐτῆς συντάττεσθαι διωρίσατο. ἀπέκατέσησε δὲ τῷ οἰκείῳ θρόνῳ τὸν Αὐγιώτατον Φώτιον, κατέκριγε δέ τῇ αὐτής σύντάττεσθαι διωρίσατο. καθάπερ καὶ αἱ πρὸς αὐτῆς οἰκαπιτικαὶ σύνοδοι, τὰς τολμῶντας προσδίκην τινὰ καινοτομεῖνη ὑφαίρεσθαι, οὐδὲν ἐναλλαγὴν επὶ τῷ προδρόμεντι συμβόλῳ· εἴτις γὰρ φιστὶ πάρα τοῦτο τὸ ιερὸν σύμβολον τολμήσει ἔτερον, ἀναγράψασθαι, οὐ προσδίκηνη ὑφέλειν, οὐ δρον οὐαμέσται ἀποδρασύνθειν, κατάχριτος, καὶ πάσης χριστιανικῆς πολιτείας ἀπέβλιτος. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ οἱ Πάπας Λωκίνης πρὸς τὸν ἄγιον Φώτιον βπισέλλων, φιστὶ πλατύτερόν τε καὶ καθαρώτερον, περὶ τῆς εἰς τῷ συμβόλῳ τάυτης προσδίκης. αὗτη η σύνοδος καὶ λανόνα εἴξεντο τὴς εἰς πᾶσι τοῖς καινουμένοις βιβλίοις εὑρίσκομενα, κατὰ τὰς ὅρas τογυν αὐτῆς καὶ τῶν πρὸ αὐτῆς σύνοδων, τὸ ιερὸν τῆς πίσεως σύμβολον ἀκίνητον δεῖ φυλάττεσθαι κρίνω ὡς εἰς εἰεζόδην. καὶ βέβαιοντας συναποβαλλόμενος, οὐδέ ποτε εἰς κοινόνα γ προδέξομαι, τὰς τολμήσαντας εἰς τῷ συμβόλῳ τὴν καινοτομίαν προσδίκην, περὶ τῆς τοῦ λογίου πνεύματος ἐκπορεύσεως, εἴως αὖ εμμενωστι τῇ τοιαύτῃ καινοτομίᾳ· ὁ γάρ κοινωνῶν φιστὶ τῷ ἀκοινωνίτῳ, καὶ αὐτὸς ἀκοινωνήτος εἶναι. καὶ διεῖσθις χρυσόφρενος εἴηγυμένος· τὸ δὲ εἴτις εὐαγγελίζεται ὑμῖν πάρα παρελάβετε, αὐτὸν μηδεποτε εἰπέ φιστιν, οὐδὲν ἐναντίκα καταγγείλωσιν. Η τὸ πᾶν ἀνατρέπωσιν, ἀλλὰ καὶ μικρούτι εὐχαγγελίζωνται, παρὰ δὲ παρελάβετε, καὶ τὸ τυχὸν παρακινήσωσιν, αὐτὸν μηδεποτε εἶσωσαν. καὶ δὲ αὐτὸς αὐτὸς· αἰκονομητέον εὐθὺς μὴ παρανομητέσαι· οὐδὲ μέγας βασίλειος ἐκ τοῖς ασκυτικοῖς, φηγερὸς ἐκπατωσίς πίσεως· καὶ ὑπερηφανίας κατηγορία. Η ἀδετεῖτι τῶν γεγραμμένων, οὐδὲ πάγια γειν τῶν μὴ γεγραμμένων· τὸ Ιενέρα, ήμων Τίνον

εἰπόντος, τὰ ἔμα προβάτῳ τῆς φαινῆσμενούσει. καὶ πρὸ τοῦτο εἰρικότος, ἀλλοτρίω δε' οὐδὲ αὐλαῖσθωσιν, ἀλλὰ φεύξονται ἀπὸ αὐτῶν· διτελεῖσθαι τὴν φωνήν τῶν ἀλλοτρίων, καὶ ἐν τῇ πρὸς μονάχουτας ἐπιζολῇ. οἵτινες τὴν ψυχήν πίσιν προσποιεῦνται θμολογεῖν, κοινωνύσι δε τοῖς ἀτερόφροσι, τὰς τοιάτερας εἰ μετὰ παραγγελίαι μη: ἀποδῶσι, μη λένον ἀκοίνωντας ἔχειν, ἀλλὰ μηδὲ ἀδελφὸς δυομήχειν. καὶ πρότετα οὐδεοφόρος Ἰγνάτιος ἐκ τῆς πρὸς τὸν θεῖον πολύκαρπου τὸν Σμύρνης ἐπιζολῇ. πᾶς δὲ λέγων φησὶ παρὰ ταδιατεταγμένα, καὶν ἀξιόπιστος ἦν, καὶν νηστεύει, καὶν σιτηρεῖα παιεῖ, καὶν προφητεύει, λύκος δοι φαίνεσθω ἐν προβάτῳ δορᾷ προβάτων φερόράν κατεργαζόμενος. καὶ τοῦτο πολλῷ λέγειν, ἀπαντεῖσθαι τῆς Εὐκκλησίας Διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ σύνοδοι. καὶ πᾶσαι αἱ θεῖαι γυραφαί, φεύγονται τὰς ἀτερόφρονας παρανῖσται, καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διῆσασθαι. τύτων ἐν ἐγώ πάντων καταφρονίσταις ἀκολυθήσω τοῖς ἐγ προσχήματι πετλασμάνεις, εἰρήνης ἐνωθῆναι καλεύσοι, τοῖς τῷ θεῖον σύμβολον κιβωτεύσασται, καὶ τὸν υἱὸν ἐπισάγοντες δεύτερου κῆτου τοῦ ἀγίου πνεύματος; τὰ γὰρ λοιπὰ τῶν αὐτοκηράτων ἐκ τόγε νῦν ἔχοντες ὡν καὶ ἐν μόναν ἰκανὸν ἦν μέσαις ἐξ αὐτῶν διασησθαι. μὴ πάνοιαι τοῦτο ποτε παρέκλιντε ἀγαθές. μὴ δὲ βτως ἐμαυτοῖς καὶ τῶν καθηκόντων λογισμῶν ἀποπέσοιμι. τῆς δὲ σῆς διδασκαλίας καὶ τῶν ὑπὸ σὲ ἐμπνευσθέντων μακαρίων Λανδρῶν ἔχόμενος, προσεχείνει πρὸς τὰς ὄμβρις πατέρους, τῷτο εἰμήτι. καὶ ἀλλα έντευθεν ἀποφερόμενος τὴν οὐσίαν.

Τέ οὖτος, ἐπίλογος πᾶς λόγος, οὐ εἶπεν
ἐν τῇ συνόδῳ συμπεριλαβὼν δλον τὸ ὄρθοδο-
ῖον φρόνημα, εἰτα ἐπιώπησεν.

Τοῦτο τὸ σύνορο σύμβολον ἀπαιτεῖμεν ὑμᾶς (τὰς
λατίνας λέγει) ωφλοι πατέρες, τὴν καλὴν
παρακαταθήκην τῶν ήμετέρων πατέρων, τῶν ἐντῇ
ήμετέρᾳ βασιλίδῃ πόλει συναθροισθέντων. ἀπόδοτε
τοιστὸν τόπον καθὼς παρελάβετε παρ’ ήμῶν: εἴτε
ὑμῖν ἐπίσευσε παρακαταθήκην, ἢ κανάν αὐτὴν, ὡς
παρελάβετε, παρεδώκατε; ἀπόδοτε τόνυν ὃ τὸ
τῶν πατέρων σύμβολον, ὡς ἐλάβετε. Ωδέχεται
προοδίκην. Ωδέχεται μείωσιν. κέκλεισαι παρὰυ-
τῶν, οὐδὲσφράγισαι. Καὶ τὰς τολμῶντας τέτο και-
νοτομεῖν, ἀποπέμπουται. Καὶ τὰς ἔτερον παρὰυτὸν
ποιῶντας, εὐθύναις ὑπάγεται. μικρὸν ὑμῖν ἡ γενο-
μένη τῆς λέξεως σίναι προοδίκη δοκεῖ; Καὶ σλίγος δ
περὶ ταῦτα λόγος; Βασιλεὺς δέξαιος δεῖσαι μικρὸν ἀπ-
βλάψειεν, οὐδέν. μᾶλλον δέ ὠφελήσει τὰ μέ-
γικα... συνάψει, καὶ χρειστανὰς ἀπαύτας, ἀλλὰ
μέγικα ποδὲ γεγονός, οὐ πολὺς ὁ περὶ τέτοιου λό-
γος; Βασιλεὺς δέ τοιστοις ἀμαρτάνομεν, καλὸν ποιέ-
μενοι τὸν περὶ τέτοιου λόγου, διὸ οἰκονομίαν τινὰς
προστείνῃ; διὸ οἰκονομίαν σφραγεῖτω πάλιν, Καὶ
προτλάβησθε ἀδελφάς σκαραβαττομένους, οὐ τὴν
ἀλγήκην, οὐτανταῦτη πολλῷ ποιημένας. παρασκελεῖμεν
τόνυν ὑμᾶς, ὡς πατέρες οὐδελφοί, οὐ κύριοι τι-
μιώτατοι, οὐδὲ οὐ πρότερον ὑμᾶς παρεκαλέσαμεν.
διὸ σπλάγχνα τῆς κυρίας ήμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς ἀ-
γαπήσαστος ήμᾶς ἀχρείας οὐτας οὐδὲ πατωλάς οὐ
ἀπεγνωμένης, οὐ τὴν ψυχὴν ἀυτῆς θέντος ὑπὲρ ή-
μῶν, ἐπιστέλνωμεν πρὸς τὴν καλὴν συμφωνίαν,
τὴν πρὸς ήμᾶς κύριας τὰς ἀγίας πατέρας, οὐ εἴ-

χο·

χοιρεν πρότερον, ὅτε τὸ ἀυτὸν πάντες ἐλέγομεν,
ἢ όχι ήν ἐν ἡμῖν σχίσματι. ἐπιγυνῶμεν ἀλλήλους
αδελφικῶς. αἰδεσθῶμεν τὰς κόινες πατέρας ἡμῶν.
τιμήσωμεν ἀυτῶν. τὰς ὄρες. φοβητῶμεν τὰς ἀπει-
λάς. φυλάγωμεν τὰς παραδότεις. Ίνα ομοδυμα-
δὸν, εὐ σὺν. σόκατι, καὶ μιᾶν καρδία, δοξάωμεν τὸ
πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα, τὰ πατρὸς, καὶ
τῆς μιᾶς, καὶ τῆς ἀγίας πνεύματος.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΔΙΑΤΡΟΦΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΠΑΖΕΡΙΟΣ

